

Palmesøndag den 29. marts 2015 i Vestervig Kirke kl. 10.30

Salmer: 84 – 57 – 176 – – 694 – (473) – 217

Bøn: Gud, lad os leve af dit ord som dagligt brød på denne jord!
Amen!

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus (21,1-9):

Der er meget tit stor afstand mellem forventning og opfyldelse. Skuffelsen kan her tage overhånd. Vi kan blive ærgerlige, ja måske ligefrem vrede. Så vrede, at vi skubber opfyldelsen fra os. Vi holder fast i vore forventninger og vil ikke se, hvad opfyldelsen består i. I den grad har vi dannet os vore forestillinger om, hvad det skal være, og vi er ikke omstillingsparate.

Men det, som vi samles om, når vi holder gudstjeneste, vil måske ikke så meget opfylde vore forventninger, som det vil omskabe dem. Det gælder ikke mindst her Palmesøndag. På vej mod Langfredag og påskemorgen. Fra altret før hørte vi den måske ældste kristne salme, som Paulus citerer i sit brev til menigheden i Filippi. Den taler om ham, der var i Guds skikkelse, men gav afkald, tog en tjeners skikkelse på sig og ydmygede sig i lydighed indtil døden. Men netop ham ophøjede Gud og gav ham et navn over alle navne, så hver tunge kan bekende, at Jesus Kristus er Herre.

Men hvad er det for et herredømme? Snart to tusinde års kirke og kristendom har gjort det tydeligt, at det ikke var et herredømme, der udfoldede sig i ydre magt. Og når kirken ind imellem forsøgte sig med ydre magt, forråbte den sit budskab. For det er et rige, der består i kraft af den magt, som det glædelige budskabs ord kan få over vore sind. Og det sker alene ved, at vi til stadighed hører dette ord, så det holder os fast på, hvem vi er i vores himmelske Faders øjne, og at hvad vi her er, det er alle de andre på vores vej også.

Alt det toner frem for vores indre blik, når denne søndags fortælling om den ensomme rytter får lov til at danne sit billede på vores indre nethinde. En helt tavs skikkelse på et æsel omgivet af en

ekstatiske folkemængde. Men kan ligefrem fornemme en kamp om, hvem der vinder. Overgiver æselrytteren sig til de jublendes begejstring, lader han sig rive med af stemningen, eller opdager skaren, at manden på æslet er et tegn, der vil tydes? Og her giver forfatteren til Matthæusevangeliet os faktisk lidt forståelseshjælp.

Der er nemlig udbredt enighed om, at denne forfatter kendte Markusevangeliet, som også er det ældste af vores fire evangelier. Men han har åbenbart ikke været tilfreds med det. I hvert fald skrev han det om, og som det som regel går, når man skal skrive noget om, blev det en halv gang længere. Han mente ganske enkelt, at der var mere at fortælle. Så hvor Markusevangeliet blot beretter om, hvordan Jesus rider ind i Jerusalem på et æsel, dér hjælper Matthæusevangeliet sin læser med at fortælle hvorfor. Det skete nemlig for at vise, at Jesus her virkelig gjorde en ældgammel profeti. Og den citerer han så. I en lidt længere udgave hørte vi den frø læst fra altret.

Og dermed kommer der ord på det tavse ridt. Det sker gennem indbydelsen: Se, din konge kommer til dig, sagtmødig, ridende på et æsel og på et trækdyrs føl. Nu forbinder vi ikke konge og sagtmødighed. Og de konger, jøderne dengang måtte leve med som fx Herodes den Store, lignede slet ikke det, som vi kender fra vores såkaldte konstitutionelle monarki. De lignede nærmere en Saddam Hussein, hvis regime bestod i brutal og morderisk magtudøvelse. Skulle de have levet af folkets kærlighed, havde de ikke levet længe. Som Jesus et sted siger til sine disciple: I ved, at folkenes fyrster undertrykker dem – og fortsætter: Således skal det ikke være blandt jer.

Forfatteren til Matthæusevangeliet tager tilmed profetiens ord så bogstaveligt, at det bliver til to dyr, nemlig et æsel og dets føl. Det undrede allerede fortolkere i oldkirken, at han ikke forstod, at det var det samme dyr, der blev beskrevet i to parallelle udsagn, nemlig at det både var et æsel og et føl af et trækdyr. Resultatet er, at Jesus i dette evangelium så også kommer op at side på begge dyrene. Den fejl

begår ingen af de tre andre evangelister. Men sådan kan det altså gå, hvis man tager tingene alt for bogstaveligt.

Men det er ordet sagtmødig, vi skal hæfte os ved. Jeg kan fornemme på de studerende, at det i dag nærmest er blevet et fremmedord. I ordbogen forklares det med ”er tilbageholdende og siger ikke så meget”, og i den moderne oversættelse, *Den Nye Aftale*, bliver det til ”ydmyg”. Men fanger ordet ”ydmyg” det ikke at fare voldsomt frem? Hverken ”sagtmødig” eller bibeloversættelsens ”ydmyg” er nu plusord i et samfund, hvor det gælder om at sælge sig selv. Men det er heller ikke, hvad det gælder om i fortællingen om æselridtet. Her vil profetiens indramning tværtimod hjælpe os til at få øje på den, der er vores sande konge. For det er ham, der vil gøre os til kongebørn.

Matthæusevangeliet blev til i skyggen af det totale nederlag, som jøderne led til romerne, da de forsøgte sig med et oprør i år 66. Det endte i et blodbad og med erobringen af Jerusalem og templets ødelæggelse i år 70. Nu kan man spørge, hvordan et lille land vovede på den måde at udfordre verdensmagten. Det var for enhver menneskelig betragtning udsigtsløst. Men nogen havde hidset sig selv og andre op til at tro, at Gud ville gribe ind og hjælpe sit folk, vise sig som en magtfuld Gud, der kunne fri jøderne for den romerske besættelsesmagt. Det gjorde han helt åbenlyst ikke.

Det er derfor dybt ironisk, at en række forfattere, der mener, at historiens Jesus i virkeligheden var en politisk oprører, her netop bruger fortællingen om Jesu indtog i Jerusalem. *Partisanen Jesus* kunne en bogtitel således lyde i 1975. Jesus skulle her have forsøgt at få mængden med i sit oprør, blandt andet ved at lade sine disciple forsøge at gejle den op. Det gik som bekendt ikke. Og derfor måtte de slukøre disciple efter Jesu forsmædelige død lave hele historien om, for at de fortsat kunne leve af den. Den udlægning er ren fantasi. For kristendommen har fra sit udspring, og indtil den blev kejserens kirke, afvist enhver ydre magtanvendelse. Heri adskiller Det Nye

Testamente sig radikalt fra såvel Det Gamle Testamente som den senere udgave af bibelhistorien i Koranen.

Når Matthæusevangeliet fortæller om den sagtmødige eller ydmyge konge, har det derfor også været et led i en forventningsafstemning. Den Gud, som Jesus i sit liv og sine ord har vist os, er en anden. Det kongedømme, som vi her indbydes til at give os ind under og leve i, består ved, at vi lader hele fortællingen om Jesus komme til orde i vore ører og fæstne sig og vokse i vores sind. Så vi får øje på kærligheden, både den som vi fremkalder hos vore nærmeste, og den som de kalder til live i os. For det er i denne kærlighed, vi lever som kongebørn, som Guds børn. Amen!